

честъта Си за доброто на България. Азъ мисля, че много по-добъръ ще бѣде сърбитѣ да ни отворятъ война, крѣпени отъ силни съюзници, както вий твърдитѣ, отъ колкото да сваляме Княза си, защото, ако тѣ ни побѣдятъ, ще си отвърнатъ съ помощта на други за онова, което ний съ собственнитѣ наши плещи имъ нанесохме. Повтарямъ да ви кажъ, че сърбитѣ отново ще бѣдѣтъ бити и, струва ми се, Австрия не би се рѣшила отъ честолюбие да въведе имперскитѣ си войски въ кралскитѣ противъ едно княжество, нито ще бѣде оставена да направи това. Най-послѣ, и точно казано, ако го направятъ, ний ще се бранимъ да послѣдна възможностъ, ще носимъ жертвитѣ още на една война, но по никой начинъ не трѣбва да се сваля Княза и още повече не трѣбва да се употрѣби за тази цѣль войската, която е давала клѣтва за вѣрностъ на Короната“.

— „Що се отнася до клѣтвата, — подзе кап. Вазовъ, — на която вий тѣй често намекувате, то азъ ви считамъ до толкова интелигентенъ, щото, безъ да ви обяснявамъ, ще разберете, че туй нѣщо е една обикновена формалностъ, на която въ подобни случаи не се обръща никакво внимание. Тукъ въпроса е—спасението на Отечеството, а вий ми твърдитѣ нѣща, на които и въ старо врѣме се е гледало прѣзъ прѣсти, а камо ли въ вѣка на цивилизацията?!“

— „Да, вѣка на цивилизацията ни учи да причиняваме бѣдствия на народитѣ, които иматъ нещастieto да хранятъ такива синове“, изсипахъ азъ нетърпеливо.

— „Не нещастие, а щастие“ . . .

— „Не заслужава отговоръ“ . . .

— „Както щете“ . . .